

Sygn. akt IV CSK 644/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa M. W.

przeciwko A. K. i B. K.

o usunięcie niezgodności treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 18 marca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 30 kwietnia 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka M. W. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 30 kwietnia 2015 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparła na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.c.

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie sądowym i nauce prawa oraz budzące poważne wątpliwości co do sposobu jego rozwiązania, a ponadto przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Brak jest podstaw do uznania, że skarżąca wykazała występowanie w sprawie wyrażonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie wskazuje się, że powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), wymaga sprecyzowania tych przepisów, oraz wskazania, na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich stosowaniem wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych

wątpliwości. Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Ponadto, ze względu na publiczne cele jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać Celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, niepublikowane). Tych elementów nie można przypisać przedstawionemu przez skarżącą wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dodać należy, iż zarówno sformułowane w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne, jak również powołanie się przez skarżącą na potrzebę wykładni przepisów prawa abstrahuje od znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, że w sprawie w ogóle nie zostały pozwane osoby aktualnie wpisane w księdze wieczystej.

Wskazać także należy, że nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Należy mieć przy tym na względzie, że wskazywana w skardze przyczyna nieważności postępowania wiąże się z zaniechaniem odroczenia posiedzenia sądowego przez Sąd pierwszej instancji w związku z przebywaniem powódki w szpitalu. Zarzut dotyczy więc nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji, a nie przed Sądem drugiej instancji. Ewentualna wadliwa ocena Sądu drugiej instancji, że przed Sądem pierwszej instancji nie doszło do nieważności postępowania nie oznacza nieważności postępowania także przed Sądem drugiej instancji, lecz jedynie uchybienie przez ten Sąd przepisom postępowania - art. 378 § 1 w zw. z art. 386 § 4 k.p.c. - które mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Skarga kasacyjna nie zawiera jednak zarzutu naruszenia tych przepisów w ramach podstawy kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.

Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia stwierdzić także należy, że nie zostały przez skarżącą przedstawione wystarczające motywy, które pozwalają na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi bowiem wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima*

facie, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Tych elementów nie można przypisać przedstawionemu przez skarżącą uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który nie wykazuje, aby uchybienia przepisom wypełniającym podstawę skargi kasacyjnej miały charakter oczywisty w wyżej przedstawionym znaczeniu.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw